

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εξηκοστό Πρώτο

*Ο ρόλος της Ρώμης στην εδραίωση του οράματος της βιβλικής προφητείας:
Μια λεπτομερής εξέταση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ*

Jeff Pippenger
2024-03-27

Το όραμα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αποτελεί το κύριο σημείο αναφοράς για όλα τα οράματα της βιβλικής προφητείας, και το όραμα του ενδέκατου κεφαλαίου θεμελιώνεται με το σύμβολο της Ρώμης.

Και ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις πολλοὶ θὰ ἐγερθοῦν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰὶ τοῦ λαοῦ σου θὰ ὑψώσουν ἑαυτοὺς διὰ νὰ στηρίξουν τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θὰ πέσουν.
Δανιήλ 11:14.

Ο Jones προσεγγίζει το προηγούμενο εδάφιο ως εξής:

«Όταν οι Αμορραίοι είχαν συμπληρώσει το μέτρο της ανομίας τους, ο τόπος τους δόθηκε στον Ισραήλ, τον λαό του Θεού. Όταν ο Ισραήλ, ακολουθώντας την οδό των εθνικών, γέμισε επίσης το ποτήριο της ανομίας, ο Θεός ανέβασε το βασίλειο της Βαβυλώνας και αφαίρεσε τα πάντα. Όταν η Βαβυλώνα είχε γεμίσει το ποτήριο της ανομίας της, η εξουσία μεταβιβάστηκε στην Περσία. Και όταν ο άγγελος αποστράφηκε εξαιτίας της πονηρίας των Περσών, τότε ο άρχων της Ελλάδος έρχεται και την σαρώσει.»

«Και έως πότε έμελλε να διαρκέσει η δύναμη της Ελλάδος; Πότε έπρεπε να συντριβεί; “Όταν οι παραβάτες φθάσωσιν εις το πλήρες.” Το έθνος εκείνο παραμένει έως ότου συμπληρώσει το μέτρον της ανομίας του, και τότε η εξουσία μεταβιβάζεται εις άλλο βασίλειο. Η δύναμη εις την οποίαν μεταβιβάστηκε ήτο η ρωμαϊκή, όπως μαθαίνομεν από το Δανιήλ 11:14. “Και εν εκείνοις τοις καιροῖς πολλοὶ θέλουσιν επαναστατήσει κατά του βασιλέως του νότου· και οι υιοὶ των ληστῶν του λαοῦ σου θέλουσιν υψωθῆ διὰ νὰ στηρίξωσι το ὄραμα· ἀλλὰ θέλουσι πέσει.” Το έθνος τούτο υποδεικνύεται ως έθνος ληστῶν—τέκνα ληστῶν, όπως λέγει το περιθώριο του κειμένου.»

«Αυτοὶ είναι εκείνοι στους οποίους δίδεται τώρα η βασιλεία, και προς τι;—“Οι υιοὶ των ληστῶν θέλουσιν υψώσει εαυτοῦς διὰ νὰ στερεώσωσι την ὄρασιν.” Όταν το έθνος αυτό εμφανίζεται επί της σκηνής, τότε εισέρχεται εκείνο το οποίον στερεώνει την ὄρασιν, εκείνο το οποίον αποτελεί ένα μέγα αντικείμενο της οράσεως, το ένα κύριο ορόσημο εν τη γραμμῇ της οράσεως την οποίαν ο Θεός έδωκεν διὰ των προφητῶν εις ὅλους τους αἰῶνας.» A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Ο Jones λέγει ότι όταν η ρωμαϊκή δύναμη «εισέρχεται επί της σκηνής, τότε υπεισέρχεται εκείνο το οποίο εγκαθιδρύει τη» ... «γραμμῇ της οράσεως την οποία ο Θεός έδωσε διὰ των προφητῶν για ὅλους τους αἰῶνες». Στην ιστορία του Miller οι Προτεστάντες δίδασκαν, όπως πράττει τώρα ο Αντβεντισμός της Λαοδικείας, ότι οι λησταὶ του λαοῦ σου αντιπροσωπεύουν τον Αντίοχο τον Επιφανή, έναν βασιλέα των Σελευκιδῶν ο οποίος εβασίλευσε από το 175 έως το 164 π.Χ. Ήταν

μέλος της δυναστείας των Σελευκιδών, η οποία ήταν ένα από τα ελληνικά διάδοχα κράτη που προήλθαν από τη διάλυση της αυτοκρατορίας του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Η διαφωνία επί του ζητήματος αυτού ήταν τόσο συγκεκριμένη στην ιστορία των Μιλλεριτών, ώστε η ταυτοποίηση του Αντίοχου του Επιφανούς απεικονίζεται επί του πρωτοπόρου διαγράμματος του 1843.

Η αναφορά στον Αντίοχο επί του διαγράμματος αντιπροσωπεύει τη μοναδική αναφορά σε κάτι που δεν βρίσκεται στον προφητικό Λόγο του Θεού. Βρίσκεται εκεί για να αντικρούσει τις ψευδείς διδασκαλίες των Προτεσταντών εκείνης της περιόδου, οι οποίες τώρα αποτελούν την ψευδή διδασκαλία του Λαοδικειανού Αντβεντισμού. Το κατά πόσον ο Γουίλλιαμ Μίλλερ κατανόησε το βάθος της σημασίας που έχει η κατανόηση ότι η Ρώμη είναι η επίγεια δύναμη η οποία καθιδρύει τη «γραμμή οράσεως την οποία ο Θεός έχει δώσει μέσω των προφητών για όλους τους καιρούς», είναι αμφίβολο· ήταν όμως αρκετά σαφές ώστε να υπερασπισθεί σθεναρά το γεγονός ότι η Ρώμη καθιδρύει την όραση.

Όπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς ἀφανίζεται· ἀλλ' εὐτυχῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τηρεῖ τὸν νόμον.
Παροιμία 28:14.

Ο Σολομών κατέγραψε ότι όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός χάνεται, και η εβραϊκή λέξη «όραση», στο εδάφιο δεκατέσσερα, είναι η ίδια όπως στην παροιμία του Σολομώντα. Η όραση είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, και η «όραση» εδραιώνεται με το σύμβολο της Ρώμης. Η λέξη «όραση» στο εδάφιο δεκατέσσερα είναι η ίδια λέξη για την όραση στον Αββακούμ, κεφάλαιο δύο.

Θα σταθώ επί της σκοπιάς μου, και θα σταθώ επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να ιδώ τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκρίνει όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μού απεκρίθη και είπε, Γράψον την όρασιν, και χάραξον αυτήν σαφώς επί πινακίδων, ώστε να αναγινώσκη ευκόλως ο αναγινώσκων αυτήν. Διότι η όρασις είναι έτι διά καιρόν ωρισμένον, αλλά εν τω τέλει θέλει λαλήσει, και δεν θέλει ψευστή· αν και βραδύνη, πρόσμενε αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. Αββακούμ 2:1-3.

Η λέξη «reproved» στο πρώτο εδάφιο σημαίνει «λογομάχησε με». Ο William Miller ήταν ο σκοπός που ετέθη επί του πύργου στην ιστορία του κινήματος του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου, και όταν, μέσα στον προφητικό συμβολισμό, ρώτησε τι έπρεπε να αποκρίνει στη διαμάχη της ιστορίας του, του ειπώθηκε να γράψει την όραση, η οποία εδραιώνεται από το σύμβολο της Ρώμης. Σε συμφωνία με αυτό το γεγονός, όταν οι Μιλλερίτες παρήγαγαν τον πρωτοποριακό χάρτη του 1843 σε εκπλήρωση αυτών των τριών εδαφίων του Αββακούμ, παρέπεμψαν στην ίδια την καρδιά της διαμάχης στην οποία είχαν εμπλακεί. Αναμφίβολα δεν κατανοούσαν ότι η αναφορά τους στο ανόητο επιχείρημα πως ο Αντίοχος Επιφανής ήταν η δύναμη που εδραίωσε την όραση αντιπροσωπεύει τη διαμάχη του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, αλλά η Αδελφή White είπε ότι εκείνος ο χάρτης ήταν «κατευθυνόμενος από το χέρι του Κυρίου, και δεν έπρεπε να μεταβληθεί», επομένως η αναφορά στη διαμάχη επάνω στον χάρτη προερχόταν από το χέρι του Θεού.

Οι Μιλλερίτες κατέληξαν να κατανοήσουν ορθώς ότι η πρώτη απογοήτευση, στις 19 Απριλίου 1844, εγκαινίασε τον χρόνο της καθυστέρησης, στον οποίο γίνεται αναφορά από τον Αββακούμ και επίσης από την παραβολή του Ματθαίου περί των δέκα παρθένων. Κατέληξαν επίσης να

κατανοήσουν ότι αυτές οι δύο προφητείες συνδέονταν άμεσα με το δωδέκατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, όπου ο Ιεζεκιήλ προσδιορίζει μια χρονική περίοδο κατά την οποία θα επέλθει η εκπλήρωση κάθε οράσεως. Η λέξη αυτή, «όραση», είναι η ίδια εβραϊκή λέξη που εξετάζουμε τώρα. Γι' αυτό ο Jones έχει δίκιο όταν δηλώνει: «Όταν η Ρώμη «εμφανίζεται επί της σκηνής, τότε εισέρχεται εκείνο που εδραιώνει την όραση, εκείνο που αποτελεί ένα μεγάλο αντικείμενο της όρασης, το ένα κύριο ορόσημο στη γραμμή της όρασης την οποία ο Θεός έχει δώσει μέσω των προφητών για όλους τους καιρούς». Η Ρώμη εδραιώνει ολόκληρη την όραση του προφητικού Λόγου του Θεού, και, ειδικότερα, είναι η Ρώμη επάνω στην οποία έχει οικοδομηθεί ολόκληρη η δομή του ενδέκατου κεφαλαίου.

Όταν η αδελφή Ουάιτ αναφέρεται στην τελική εκπλήρωση του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ και δηλώνει ότι «πολλά από την ιστορία που έχει λάβει χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθούν», υποδεικνύει ότι οι ιστορίες του ενδεκάτου κεφαλαίου που είχαν ήδη εκπληρωθεί προτυποποιούσαν τα τελικά εδάφια του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Το θέμα των τελικών εδαφίων του ενδεκάτου κεφαλαίου είναι ο βασιλιάς του βορρά, ο οποίος εκεί αντιπροσωπεύει τη σύγχρονη Ρώμη. Επομένως, οι ιστορίες του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, οι οποίες επαναλαμβάνονται, είναι ιστορίες που αντιπροσωπεύουν τη Ρώμη.

Στους τελευταίους έξι στίχους του ενδέκατου κεφαλαίου, η σύγχρονη Ρώμη (ο βασιλεύς του βορρά) κατακτά τρεις γεωγραφικές δυνάμεις. Στο εδάφιο σαράντα κατακτά τον βασιλέα του νότου (την πρώην Σοβιετική Ένωση το 1989), την ένδοξη γη (τις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής), και την Αίγυπτο (ολόκληρο τον κόσμο, όπως εκπροσωπείται από τα Ηνωμένα Έθνη). Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, η παγανιστική Ρώμη παρουσιάζεται ως κατακτώσα τρεις γεωγραφικές δυνάμεις προκειμένου να κυριεύσει τον τότε γνωστό κόσμο, και κατόπιν η παπική Ρώμη παρουσιάζεται ως κατακτώσα τρεις γεωγραφικές δυνάμεις προκειμένου να κυριεύσει τη γη.

Η παγανιστική Ρώμη μνημονεύεται πρώτα στο κεφάλαιο, στο εδάφιο δεκατέσσερα, προκειμένου να ταυτοποιηθεί ως το σύμβολο που εδραιώνει την όραση· όμως η άνοδός της στην εξουσία δεν εξετάζεται παρά μόνον στο εδάφιο δεκαέξι. Το βασίλειο του Μεγάλου Αλεξάνδρου διαιρέθηκε σε τέσσερα μέρη προς εκπλήρωση του προφητικού Λόγου του Θεού, αλλά εκείνα τα τέσσερα μέρη σύντομα συνενώθηκαν σε δύο κύριους ανταγωνιστές, οι οποίοι προσδιορίζονται στην προφητική αφήγηση που συνεχίζεται έως την ολοκλήρωση του κεφαλαίου είτε ως ο βασιλιάς του νότου είτε ως ο βασιλιάς του βορρά. Στο εδάφιο δεκατέσσερα μνημονεύεται η ανερχόμενη δύναμη της Ρώμης ως η δύναμη που θα εδραίωνε την όραση, αλλά τα ζητήματα που πραγματεύεται το κείμενο είναι οι αγώνες μεταξύ των υπολειμμάτων του βασιλείου του Αλεξάνδρου, όπως αυτά εκπροσωπούνται από τους βασιλείς του βορρά και του νότου.

Στο δέκατο πέμπτο εδάφιο, εκείνοι οι δύο βασιλείς εξακολουθούν να είναι εμπλεγμένοι στον αγώνα τους, και ο βασιλεύς του βορρά επικρατεί. Αλλά στο δέκατο έκτο εδάφιο καταφθάνει η Ρώμη και το εδάφιο λέγει: «ἀλλ' ὁ ἐρχόμενος ἐπ' αὐτόν», πράγμα που σημαίνει ότι, όταν η Ρώμη έρχεται εναντίον του βασιλέως του βορρά, ο οποίος μόλις είχε επικρατήσει επί του βασιλέως του νότου, ο βασιλεύς του βορρά δεν θα μπορέσει να σταθεί απέναντι στη Ρώμη. Η Ρώμη επικρατεί, και στο δέκατο έκτο εδάφιο η Ρώμη επρόκειτο επίσης να σταθεί στη γη της δόξης, δηλαδή στη γη

του Ιούδα. Στο δέκατο έβδομο εδάφιο η Ρώμη «θέλει στρέψει το πρόσωπόν αυτού διά να εισέλθη με την ισχύν ολοκλήρου του βασιλείου αυτού». Κατέλαβε τον βασιλέα του βορρά, ο οποίος δεν ήταν σε θέση να σταθεί ενώπιόν του, έπειτα κατέλαβε τον Ιούδα, και κατόπιν εισήλθε στην Αίγυπτο.

Και κατά τους καιρούς εκείνους πολλοί θέλουσιν επαναστατήσει κατά του βασιλέως του νότου· και οι λησταί του λαού σου θέλουσιν υψώσει εαυτούς διά να στηρίξωσι την όρασιν· πλην θέλουσι πέσει. Και ο βασιλεύς του βορρά θέλει ελθεί, και θέλει υψώσει πρόχωμα, και θέλει κυριεύσει τας οχυρωτάτας πόλεις· και οι βραχίονες του νότου δεν θέλουσιν αντισταθή, ουδέ ο εκλεκτός αυτού λαός, και δεν θέλει υπάρχει δύναμις διά να αντισταθή. Αλλά ο ερχόμενος εναντίον αυτού θέλει πράξει κατά το θέλημα αυτού, και ουδείς θέλει σταθή ενώπιον αυτού· και θέλει σταθή εν τη γη τη ενδόξω, ήτις διά της χειρός αυτού θέλει καταναλωθή. Θέλει επίσης στρέψει το πρόσωπον αυτού διά να εισέλθη με την ισχύν όλης της βασιλείας αυτού, και οι ευθείς μετ' αυτού· ούτω θέλει πράξει· και θέλει δώσει εις αυτόν την θυγατέρα των γυναικών, διαφθειρών αυτήν· αλλά δεν θέλει σταθή υπέρ αυτού, ουδέ θέλει εισθαι δι' αυτόν. Δανιήλ 11:14-17.

Η κατάκτηση που απεικονίζεται σε αυτά τα εδάφια αποτελεί εκπλήρωση του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Και από ένα από αυτά εξήλθε ένα μικρό κέρας, το οποίο μεγάλωσε υπερβολικά προς τον νότο, και προς την ανατολή, και προς την ένδοξη γη. Δανιήλ 8:9.

Το μικρό κέρας του εδαφίου εννέα είναι η παγανιστική Ρώμη, και το εδάφιο εννέα προσδιορίζει, σε συμφωνία με τα εδάφια δεκατέσσερα έως δεκαεπτά του κεφαλαίου ένδεκα, ότι η παγανιστική Ρώμη θα κατακτούσε τρεις γεωγραφικές οντότητες καθώς θα αναλάμβανε τον έλεγχο του κόσμου. Οι οντότητες αυτές ήταν ο νότος (Αίγυπτος), η ανατολή (Συρία, ο βασιλιάς του βορρά) και η ένδοξη γη (Ιούδας). Η ιστορία των εδαφίων δεκαέξι και δεκαεπτά προτυπώνει την ιστορική κατάκτηση, σε τρία στάδια, της σύγχρονης Ρώμης στα εδάφια σαράντα έως σαράντα τρία, διότι, όπως δήλωσε η Αδελφή White, «Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει λάβει χώρα σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί».

«Αν και η Αίγυπτος δεν μπορούσε να σταθεί ενώπιον του Αντίοχου, του βασιλέως του βορρά, ο Αντίοχος δεν μπορούσε να σταθεί ενώπιον των Ρωμαίων, οι οποίοι τώρα ήλθαν εναντίον του. Κανένα βασίλειο δεν ήταν πλέον σε θέση να αντισταθεί σε αυτή την ανερχόμενη δύναμη. Η Συρία κατακτήθηκε και προσετέθη στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, όταν ο Πομπήιος, το 65 π.Χ., στέρησε από τον Αντίοχο Ασιατικό τα υπάρχοντά του και μετέβαλε τη Συρία σε ρωμαϊκή επαρχία.»

Ή αυτή δύναμις έμελλε επίσης να σταθή εν τη Άγία Γη και να την καταφάγη. Ή Ρώμη έσυνδέθη με τον λαό του Θεού, τους Ιουδαίους, διά συμμαχίας, το 162 π.Χ., από τη χρονολογία αυτή κατέχουσα εξέχουσαν θέσιν εν τῷ προφητικῷ ήμερολογίῳ. Δέν απέκτησε, όμως, δικαιοδοσίαν επί της Ίουδαίας διά πραγματικῆς κατακτήσεως παρά μόνον το 63 π.Χ.· και τότε τοῦτο έλαβε χώραν κατά τὸν ακόλουθον τρόπον.

«Κατά την επιστροφή του Πομπηίου από την έκστρατειάν του έναντίον του Μιθριδάτου, βασιλέως του Πόντου, δύο διεκδικηταί, ὁ Ὑρκανὸς καὶ ὁ Ἀριστόβουλος, ἠγωνίζοντο διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἰουδαίας. Ἡ ὑπόθεσις τῶν ἐτέθη ἐνώπιον τοῦ Πομπηίου, ὅστις ταχέως διέγνω τὴν ἀδικίαν τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ἀριστοβούλου, ἀλλὰ ἐπεθύμει νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἕως μετὰ τὴν πολυπόθητον έκστρατειάν του εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὑποσχόμενος τότε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματά των ὅπως ἤθελε φανῆ δίκαιον καὶ πρέπον. Ὁ Ἀριστόβουλος, διεισδύσας εἰς τὰ πραγματικὰ φρονήματα τοῦ Πομπηίου, ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὥπλισε τοὺς ὑπηκόους του καὶ παρεσκευάσθη διὰ σθεναρὰν ἄμυναν, ἀποφασισμένος, μετὰ παντὸς κινδύνου, νὰ διατηρήσῃ τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐπιδικασθῇ εἰς ἄλλον. Ὁ Πομπήιος ἠκολούθησε κατὰ πόδας τὸν φυγάδα. Καθὼς ἐπλησίαζε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἀριστόβουλος, ἀρχίζων νὰ μετανοῇ διὰ τὴν πορείαν του, ἐξῆλθε διὰ νὰ τὸν προῦπαντήσῃ καὶ ἐπεχείρησε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα, ὑποσχόμενος πλήρη ὑποταγὴν καὶ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ὁ Πομπήιος, δεχθεὶς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔπεμψε τὸν Γαβίνιον, ἐπικεφαλῆς ἀποσπάσματος στρατιωτῶν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα. Ὅταν ὁμῶς ὁ ἀντιστράτηγος ἐκεῖνος ἔφθασε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εὔρε τὰς πύλας κεκλεισμένας ἐναντίον του, καὶ τοῦ ἐλέχθη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῶν τειχῶν ὅτι ἡ πόλις δὲν θὰ ἐτήρει τὴν συμφωνίαν.»

«Ὁ Πομπήιος, γιὰ νὰ μὴν ἐξαπατηθεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀτιμωρητί, ἔθεσε σὲ σίδηρα τὸν Ἀριστόβουλο, τὸν ὁποῖο κρατοῦσε κοντὰ του, καὶ ἀμέσως ἐκστράτευσε ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ με ολόκληρο τὸ στράτευμά του. Οἱ οπαδοὶ τοῦ Ἀριστοβούλου ἦσαν ὑπὲρ τῆς υπερασπίσεως τοῦ τόπου· ἐκεῖνοι δὲ τοῦ Ὑρκανοῦ ὑπὲρ του νὰ ανοιχθῶν οἱ πύλας. Καθὼς οἱ τελευταῖοι ἦσαν περισσότεροι καὶ επικράτησαν, στὸν Πομπήιο δόθηκε ἐλεύθερη εἰσοδος στὴν πόλιν. Τότε οἱ προσκεῖμενοι στὸν Ἀριστόβουλο ἀποσύρθηκαν στὸ ὄρος τοῦ ναοῦ, πλήρως ἀποφασισμένοι νὰ υπερασπισθῶν ἐκεῖνον τὸν τόπο, ὅσο ἀκριβῶς ὁ Πομπήιος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν υποτάξῃ. Στὸ τέλος τριῶν μηνῶν ἀνοίχθηκε ρήγμα στὸ τείχος ἀρκετὸ γιὰ ἐφοδο, καὶ ὁ τόπος κυριεύθηκε διὰ τοῦ ξίφους. Στὴ φοβερὴ σφαγὴ που ἀκολούθησε, δώδεκα χιλιάδες ἄνθρωποι φονεύθηκαν. Ἦταν συγκλονιστικὸ θέαμα, παρατηρεῖ ὁ ἱστορικός, νὰ βλέπει κανεὶς τοὺς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκείνη τὴν ὥρα ἦσαν ἀπασχολημένοι στὴ θεῖα λατρεία, με ἡρεμο χέρι καὶ σταθερὸ σκοπὸ νὰ συνεχίζον τὸ σύνθητες ἔργο τους, φαινομενικὰ ἀσυνειδητοὶ τῆς ἀγρίας ταραχῆς, μολοντί ολόγυρά τους οἱ φίλοι τους παραδίδονταν στὴ σφαγὴ, καὶ μολοντί συχνά τὸ ἴδιο τους τὸ αἷμα ἀναμιγνυόταν με ἐκεῖνο τῶν θυσιῶν τους.»

«Ἀφοῦ ἔθεσε τέλος στὸν πόλεμο, ὁ Πομπήιος κατεδάφισε τὰ τείχη τῆς Ἱερουσαλήμ, μετέφερε ἀρκετὰς πόλεις ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τῆς Ἰουδαίας σὲ ἐκείνη τῆς Συρίας καὶ ἐπέβαλε φόρο ὑποτελείας στοὺς Ἰουδαίους. Ἐτσι, γιὰ πρώτη φορά, ἡ Ἱερουσαλήμ περιήλθε διὰ τῆς κατακτίσεως στα χέρια ἐκείνης τῆς δυνάμεως ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κρατήσῃ τὴ “γῆ τῆς δόξης” στὴ σιδηρὰ τῆς λαβῆ, ἕως ὅτου τὴν εἶχε καταστρέψῃ ὀλοσχερώς.»

«ΕΔΑΦΙΟΝ 17. Καὶ θὰ στρέψῃ ἔτι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ νὰ εἰσέλθῃ μετὰ τῆς δυνάμεως ὅλης τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ εὐθεὶς μετ' αὐτοῦ· οὕτως θὰ πράξῃ· καὶ θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν θυγατέρα γυναικῶν, διαφθείρων αὐτήν· ἀλλ' αὕτη δὲν θὰ σταθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδὲ θὰ εἶναι δι' αὐτόν.»

«Ὁ ἐπίσκοπος Newton παραθέτει μιὰ ἄλλη ἀπόδοση γι' αὐτὸ τὸ ἐδάφιο, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἐκφράζῃ σαφέστερα τὸ νόημα, ὡς ἐξῆς: “Θὰ στρέψῃ ἐπίσης τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ εἰσέλθῃ

διά της βίας σε ολόκληρο το βασίλειο.” Το εδάφιο 16 μάς έφερε έως την κατάκτηση της Συρίας και της Ιουδαίας από τους Ρωμαίους. Η Ρώμη είχε προηγουμένως κατακτήσει τη Μακεδονία και τη Θράκη. Η Αίγυπτος ήταν τώρα το μόνο που απέμενε από το “ολόκληρο βασίλειο” του Αλεξάνδρου, το οποίο δεν είχε υποταχθεί στη ρωμαϊκή εξουσία, η οποία εξουσία τώρα έστρεψε το πρόσωπό της για να εισέλθει διά της βίας σε εκείνη τη χώρα.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–260.

Έχουμε ήδη επισημάνει, περισσότερες από μία φορές σε αυτά τα άρθρα, πώς τα εδάφια τριάντα και τριάντα ένα του Δανιήλ ένδεκα ευθυγραμμίζονται με τα εδάφια σαράντα και σαράντα ένα, και η ιστορία των εδαφίων τριάντα και τριάντα ένα επίσης ευθυγραμμίζεται με το εκρίζωμα τριών κεράτων.

Παρατηρούσα τα κέρατα, και ιδού, ανέβηκε ανάμεσά τους ένα άλλο μικρό κέρας, ενώπιον του οποίου τρία από τα πρώτα κέρατα ξεριζώθηκαν· και ιδού, στο κέρας αυτό υπήρχαν μάτια σαν μάτια ανθρώπου, και στόμα που λαλούσε μεγάλα πράγματα. ... Και περί των δέκα κεράτων που ήταν στην κεφαλή αυτού, και περί του άλλου που ανέβηκε, και ενώπιον του οποίου έπεσαν τρία· δηλαδή περί εκείνου του κέρατος που είχε μάτια, και στόμα που λαλούσε πολύ μεγάλα πράγματα, του οποίου η όψη ήταν πιο επιβλητική από των συντρόφων αυτού. Δανιήλ 7:8, 20.

Ακριβώς όπως το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 9, παριστάνει τις τρεις γεωγραφικές περιοχές κατακτήσεως που εγκατέστησαν την ειδωλολατρική Ρώμη επί του θρόνου, έτσι και η εκρίζωση των κεράτων (που συμβολίζουν τους Ηρούλους, τους Οστρογότθους και τους Βανδάλους) παρίστανε τις τρεις γεωγραφικές περιοχές κατακτήσεως που εγκατέστησαν την παπική Ρώμη επί του θρόνου. Αμφότερες αυτές οι ιστορίες ευθυγραμμίζονται με τα εδάφια σαράντα έως σαράντα τρία του Δανιήλ 11, και η εκρίζωση των τριών κεράτων ευθυγραμμίζεται με την ιστορία των εδαφίων τριάντα και τριάντα ενός.

«ΣΤΙΧΟΣ 8. Εθεώρουν τα κέρατα, και ιδού, ανέβη μεταξύ αυτών άλλο κέρας μικρόν, έμπροσθεν του οποίου τρία εκ των πρώτων κεράτων εξερριζώθησαν· και ιδού, εν τω κέρατι τούτω ήσαν οφθαλμοί ως οφθαλμοί ανθρώπου, και στόμα λαλούν μεγάλα.»

Ο Δανιήλ παρατηρούσε τα κέρατα. Ενδείξεις μιας παράξενης κινήσεως εμφανίσθηκαν ανάμεσά τους. Ένα μικρό κέρας (στην αρχή μικρό, αλλά κατόπιν πιο ισχυρό από τους συντρόφους του) υψώθηκε ανάμεσά τους. Δεν αρκέσθηκε να βρει ήσυχα μια δική του θέση και να την καταλάβει, αλλά έπρεπε να παραμερίσει μερικά από τα άλλα και να σφετερισθεί τις θέσεις τους. Τρία βασίλεια εκριζώθηκαν μπροστά του. Αυτό το μικρό κέρας, όπως θα έχουμε αργότερα την ευκαιρία να παρατηρήσουμε πληρέστερα, ήταν ο παπισμός. Τα τρία κέρατα που εκριζώθηκαν μπροστά του ήταν οι Ηρούλοι, οι Οστρογότθοι και οι Βάνδαλοι. Και ο λόγος για τον οποίο εκριζώθηκαν ήταν ότι αντιτίθεντο στη διδασκαλία και στις αξιώσεις της παπικής ιεραρχίας, και συνεπώς στην υπεροχή μέσα στην εκκλησία του επισκόπου της Ρώμης.

«Και “έν ταύτη τῇ κέρα ἦσαν ὀφθαλμοὶ ὅμοιοι μετὰ ὀφθαλμῶν ἀνθρώπου, καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα”, οἱ ὀφθαλμοί, πρόσφορο σύμβολο τῆς διορατικότητος, τῆς διεισδυτικότητος, τῆς πανουργίας καὶ τῆς προνοητικότητος τῆς παπικῆς ἱεραρχίας· καὶ τὸ στόμα τὸ λαλοῦν μεγάλα, πρόσφορο σύμβολο τῶν ἀλαζονικῶν ἀξιώσεων τῶν ἐπισκόπων τῆς Ρώμης.» Uriah Smith,

Daniel and the Revelation, 132–134.

Είναι η Ρώμη εκείνη που θεμελιώνει το όραμα της βιβλικής προφητείας, και ιδιαίτερα το όραμα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Στο κεφάλαιο αυτό, μεγάλο μέρος της προφητικής ιστορίας που είχε εκπληρωθεί πριν από το κίνημα των Μιλλεριτών επρόκειτο να επαναληφθεί στους τελευταίους έξι στίχους του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Η κατάκτηση τριών γεωγραφικών εμποδίων, η οποία εγκατέστησε τόσο την ειδωλολατρική όσο και την παπική Ρώμη επί του θρόνου, παριστάνεται στο ενδέκατο κεφάλαιο, και αυτές οι δύο παραστάσεις προτυπώνουν τον καιρό κατά τον οποίο η σύγχρονη Ρώμη εγκαθίσταται εκ νέου επί του θρόνου. Είναι η Ρώμη εκείνη που θεμελιώνει το όραμα, και ο Παύλος προσδιορίζει ότι η παπική αυτή Ρώμη αποκαλύπτεται στον καιρό της.

Κανείς ας μη σας εξαπατήσει με κανέναν τρόπο· διότι εκείνη η ημέρα δεν θα έλθει, εάν πρώτα δεν έλθει η αποστασία και δεν αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο οποίος αντιτίθεται και υπερυψώνει τον εαυτό του υπεράνω κάθε λεγομένου θεού ή αντικειμένου λατρείας· ώστε, ως Θεός, να καθίσει στον ναό του Θεού, αποδεικνύοντας τον εαυτό του ότι είναι Θεός. Δεν ενθυμείσθε ότι, όταν ήμουν ακόμη μαζί σας, σας έλεγα αυτά τα πράγματα; Και τώρα γνωρίζετε εκείνο που τον συγκρατεί, ώστε να αποκαλυφθεί στον καιρό του. 2 Θεσσαλονικείς 2:3–6.

Ο παπισμός ανέλαβε τον θρόνο ως η πέμπτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας στο έτος 538, και πολλοί που ξεετάζουν το έκτο εδάφιο θα υπέθεταν αναμφίβολα ότι ο Παύλος εννοεί πως «ο Παπισμός θα αποκαλυπτόταν το 538». Αυτό μπορεί να είναι ορθό, αλλά είναι, κατ' ελάχιστον, μια δευτερεύουσα αλήθεια εκείνου το οποίο προσδιόριζε ο Παύλος. Ο Παύλος, όπως όλοι οι προφήτες, ομιλεί περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τη δική του χρονική περίοδο. Αναφερόταν στον τρόπο με τον οποίο ο παπισμός θα αποκαλυπτόταν προφητικώς· διότι, ως προφήτης, συμφωνούσε με όλους τους άλλους προφήτες. Γραμμή επί γραμμής, όσοι δεν έχουν την όραση, αφανίζονται, και όσοι δεν έχουν την όραση, δεν έχουν την όραση επειδή δεν γνωρίζουν τι είναι εκείνο που καθιδρύει την όραση. Η γνώση ότι η Ρώμη καθιδρύει την όραση είναι κατανόηση ζωής ή θανάτου. Ο Παύλος, σε συμφωνία με τους άλλους προφήτες, προσδιορίζει ότι εκείνο που αποκαλύπτει την παπική Ρώμη, η οποία είναι η Ρώμη των εσχάτων ημερών, είναι «ο καιρός του». Ο προφητικός «καιρός» που συνδέεται με τη Ρώμη είναι εκείνος που αποκαλύπτει τι και ποια είναι η Ρώμη.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ο απόστολος Παύλος, στη δεύτερη επιστολή του προς Θεσσαλονικείς, προείπε τη μεγάλη αποστασία, η οποία θα είχε ως αποτέλεσμα την εγκαθίδρυση της παπικής εξουσίας. Δήλωσε ότι η ημέρα του Χριστού δεν θα έλθει, “εάν δεν έλθι πρώτον η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας· ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος υπεράνω παντός λεγομένου Θεού ή σεβάσματος, ώστε να καθίση ως Θεός εις τον ναόν του Θεού, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.” Και ακόμη, ο απόστολος προειδοποιεί τους αδελφούς του ότι “το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται.” 2 Θεσσαλονικείς 2:3, 4, 7. Ήδη από εκείνη την πρόμη εποχή διέβλεπε ότι παρεισέδυναν στην εκκλησία πλάνες, οι οποίες θα προετοίμαζαν την οδό για την ανάπτυξη του παπισμού.»

«Λίγο κατ' ολίγον, αρχικά με μυστικότητα και σιωπή, και κατόπιν φανερότερα, καθώς αυξανόταν σε ισχύ και αποκτούσε τον έλεγχο της διανοίας των ανθρώπων, “το μυστήριο της ανομίας” προωθούσε το απατηλό και βλάσφημο έργο του. Σχεδόν ανεπαίσθητα, τα έθιμα του ειδωλολατρισμού βρήκαν τον δρόμο τους μέσα στην Χριστιανική εκκλησία. Το πνεύμα του συμβιβασμού και της συμμορφώσεως συγκρατήθηκε για κάποιο διάστημα από τους σφοδρούς διωγμούς που υπέμεινε η εκκλησία υπό τον παγανισμό. Αλλά καθώς οι διωγμοί έπαυσαν και ο Χριστιανισμός εισήλθε στις αυλές και στα ανάκτορα των βασιλέων, εκείνη άφησε κατά μέρος την ταπεινή απλότητα του Χριστού και των αποστόλων Του για την πομπή και την υπερηφάνεια των ειδωλολατρών ιερέων και αρχόντων· και στη θέση των απαιτήσεων του Θεού, υποκατέστησε ανθρώπινες θεωρίες και παραδόσεις. Η κατ' όνομα μεταστροφή του Κωνσταντίνου, κατά το πρώιμο μέρος του τετάρτου αιώνας, προκάλεσε μεγάλη αγαλλίαση· και ο κόσμος, καλυμμένος με έναν μανδύα δικαιοσύνης, εισήλθε στην εκκλησία. Τώρα το έργο της διαφθοράς προχωρούσε ταχέως. Ο παγανισμός, ενώ φαινόταν ότι είχε νικηθεί, έγινε ο νικητής. Το πνεύμα του έλεγχε την εκκλησία. Τα δόγματά του, οι τελετές του και οι δεισιδαιμονίες του ενσωματώθηκαν στην πίστη και στη λατρεία των κατ' ομολογίαν ακολούθων του Χριστού.»

«Αυτός ο συμβιβασμός μεταξύ του παγανισμού και του χριστιανισμού είχε ως αποτέλεσμα την ανάπτυξη του “ανθρώπου της αμαρτίας”, ο οποίος προειπώθηκε στην προφητεία ως αντιτιθέμενος και υψώνοντας τον εαυτό του υπεράνω του Θεού. Εκείνο το γιγάντιο σύστημα ψευδούς θρησκείας είναι αριστούργημα της δύναμης του Σατανά—μνημείο των προσπαθειών του να καθίσει ο ίδιος επάνω στον θρόνο, για να κυβερνήσει τη γη σύμφωνα με το θέλημά του.» The Great Controversy, 49, 50.